

Dumnezeu este dragoste – Autor necunoscut

Verset călăuzitor: 1 Ioan 4.8

1 Ioan 4.8: Cine nu iubește nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste.

Orice om este prin natură, așa cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu, mort în păcate, înstrăinat de viața lui Dumnezeu; iar natura lui, pe care a primit-o ca urmare a nașterii sale din primul Adam, este vrăjmașă împotriva lui Dumnezeu. Aceasta este mărturia lui Dumnezeu despre el. Nu există dragoste în inima lui, nici pentru Dumnezeu, nici pentru aproapele său. Într-o inimă firească poate exista o dragoste *naturală*, dar ea nu cunoaște dragostea *adevărată*, dragostea pentru Dumnezeu, dragostea pentru frați; căci „dragostea este *din Dumnezeu*” [1 Ioan 4.7]. Dar atunci când un om este adus la viață prin puterea Duhului Sfânt, adică este născut din nou, el primește o natură *nouă*, viața *divină*. Duhul Sfânt a lucrat prin intermediul Cuvântului în inima și conștiința lui, aducându-l în lumina lui Dumnezeu, astfel încât el și-a recunoscut păcatele și starea sa demnă de condamnare. Dar tot atunci a aflat că Dumnezeu, în loc să-l judece după dreptatea Sa, l-a judecat pe singurul Său Fișu născut în locul lui și nu numai că l-a îndreptățit pe el, păcătosul, dar l-a adus la viață prin învierea lui Hristos din morți și i-a dat viața veșnică în Hristos. El știe acum că Hristos „a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră” (Romani 4.25). El spune triumfător împreună cu apostolul: „Dar Dumnezeu, fiind bogat în *îndurare*, pentru *dragostea Lui mare* cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos ... și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în cele cerești, în Hristos Isus” (Efeseni 2.4-6). Sau: „Și aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat *viață eternă* și această viață este în Fiul Său” (1 Ioan 5.11). Duhul Sfânt a lucrat în inimă credința în lucrarea de răscumpărare și o cunoaștere vie a dragostei lui Dumnezeu revelate în ea; El i-a permis păcătosului, smerit și disperat sub experiența vinovăției sale, să întrezărească adâncimile de nepătruns ale dragostei și harului lui Dumnezeu, așa cum ele se dezvăluie în darul Fiului Său Preaiubit.

Cunoașterea acestei dragoste minunate a lui Dumnezeu pentru cel care era dușmanul Său aduce o transformare completă în ființa cea mai lăuntrică a omului: vechea dușmănie împotriva lui Dumnezeu se transformă în dragoste sinceră; în omul odată mort și înstrăinat de Dumnezeu apar atitudini și sentimente noi, într-un cuvânt: el a devenit părtaș la *natura divină*, la *viața divină*. „Și aceasta este viața eternă, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17.3). Iar această natură divină este *dragostea*, pentru că „*Dumnezeu este dragoste*”. Aceasta este esența, natura lui Dumnezeu; iar credinciosul a devenit părtaș la această natură. Acum el *iubește*; el a experimentat dragostea și dorește să practice dragostea.

Pe lângă aceasta, „*dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre* prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Romani 5.5). Ea ne-a fost dată în toată plinătatea și desăvârșirea ei, pentru ca noi să ne bucurăm de ea și, pentru că a fost turnată în inimile noastre, să o și lăsăm să radieze. Într-o inimă născută din nou și curățită prin credință, Duhul Sfânt Își face locuința și, dacă nu este întristat și astfel împiedicat în activitatea Sa, El mărturisește continuu, chiar și în necazuri, despre dragostea Tatălui și a Fiului, care se revarsă peste credincios. În acest fel, viața nouă este în mod constant hrănită și menținută activă; și cu cât savurăm astfel mai mult dragostea lui Dumnezeu, cu atât mai mult o vom manifesta și noi, astfel încât roadele acestei vieți noi se vor vedea; pentru că „roada Duhului este *dragostea*, bucuria, pacea, etc” (Galateni 5.22).

Viața divină în credincios este, așadar, *dragostea* - dragostea față de Dumnezeu și dragostea față de copiii lui Dumnezeu, pentru că „oricine Îl iubește pe Cel care a născut îl iubește și pe cel născut din El” (1 Ioan 5.1b). Prin faptul că Dumnezeu S-a revelat nu numai ca dragoste, ci și ca lumină, viața divină se va manifesta de asemenea în credincios în aceste două caracteristici, ca lumină și dragoste. „Și acesta este mesajul pe care l-am auzit de la El și pe care vi-l vestim, că *Dumnezeu este lumină* și în El nu este nicidecum întuneric. Dacă zicem că avem comuniune cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu practicăm adevărul. Dar, dacă umblăm în lumină, după cum El este în lumină, avem comuniune unii cu alții și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat.” (1 Ioan 1.5-7) „Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și Îl cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că *Dumnezeu este dragoste*. În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu față de noi, că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre. Preaiubiților, dacă așa ne-a iubit Dumnezeu, suntem datori să ne iubim și noi unii pe alții.” (1 Ioan 4.7-11).

În aceste două pasaje din Scriptură ne sunt prezentate cele două laturi ale naturii lui Dumnezeu, lumina și dragostea, iar noi, credincioșii, suntem îndemnați să umblăm în lumină și să practicăm dragostea; și întrucât credinciosul a primit natura divină, ambele, așa cum am spus, se vor manifesta și în el. El a fost adus în cea mai intimă părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos, și acum dorește să umble în curăție și sfințenie, conform noii naturi. El urăște răul și umblă cu teamă, ca nu cumva această părtășie prețioasă să fie tulburată în vreun fel și el să fie lipsit de savurarea ei. Pe de altă parte, el însuși a experimentat dragostea nemărginită a lui Dumnezeu și se bucură de ea în fiecare zi, și de aceea Îl iubește pe Dumnezeu și pe copiii lui Dumnezeu și dorește să *practice* această dragoste.

Dacă întrebăm acum, în ce mod are loc această exercitare a dragostei, apostolul Ioan ne dă răspunsul: „dar oricine păzește Cuvântul Său, în el dragostea lui Dumnezeu este cu adevărat împlinită. Prin aceasta cunoaștem că suntem în El” (1 Ioan 2.5). Dragostea față de Dumnezeu se manifestă astfel printr-o umblare în lumina Sa și prin păzirea Cuvântului Său. „Pentru că aceasta este dragostea lui Dumnezeu: să *ținem poruncile Lui*. Și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5.3). Poruncile lui Dumnezeu cuprind tot ceea ce El ne-a comunicat ca fiind voia Sa plăcută, iar aceasta constă, în esență, pentru noi, în faptul că persoana adusă la viață prin puterea Duhului Sfânt și unită cu Hristos prin credință practică relația în care Dumnezeu a pus-o în Hristos; și anume, că omul său vechi a fost răstignit și a murit împreună cu Hristos, iar el, după ce a fost înviat împreună cu Hristos și adus la viață, trăiește acum viața lui Hristos înviat și glorificat. „Știind aceasta, că omul nostru cel vechi a fost răstignit cu El, pentru ca trupul păcatului să fie desființat, ca noi să nu mai fim robi ai păcatului. Pentru că cine a murit a fost îndreptățit față de păcat. ... Pentru că, în ceea ce a murit, a murit față de păcat odată pentru totdeauna; iar în ceea ce trăiește, trăiește față de Dumnezeu. Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat și vii față de Dumnezeu, în Hristos Isus”. (Romani 6.6,7,10,11) „Pentru că suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2.10). Viața divină dintr-o persoană născută din nou este în deplină armonie cu voia lui Dumnezeu; *ea simte nevoie* să facă această voie și, prin urmare, nu îi este greu. Aceasta a fost întotdeauna și desăvârșit așa la Hristos, deoarece în El nu a existat niciun păcat. Nu a existat niciun impuls păcătos sau de voință proprie, niciun gând care să nu fie în deplină armonie cu voia Dumnezeului și Tatălui Său; într-adevăr, era *mâncarea* Lui să facă voia Tatălui Său [Ioan 4.34]. Este privilegiul nostru

binecuvântat să ne considerăm morți față de păcat prin credință și să Îl urmăm pe El în puterea Duhului Sfânt și a vieții noi.

Prin însăși natura sa, *dragostea pentru copiii lui Dumnezeu* nu poate să nu se dovedească activă în același mod în care s-a dovedit a fi dragostea lui Dumnezeu. „Pentru că *atât de mult* a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3.16). Dragostea lui Dumnezeu nu a constat în cuvinte, ci în dăruirea a ceea ce avea mai bun; și a dat acest mai bun pentru vrăjmașii Săi, pentru *lume*. Iar acum El Își avertizează copiii Săi prin Ioan: „Copiilor, să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba, ci *în faptă și în adevăr*” (1 Ioan 3.18). „Prin aceasta am cunoscut dragostea, pentru că El Și-a dat viața pentru noi; și noi suntem datori să ne dăm viața pentru frați. Dar cine are bunurile lumii și îl vede pe fratele său având nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu?” (1 Ioan 3.16,17). „Preaiubiților, dacă așa ne-a iubit Dumnezeu, suntem datori să ne iubim și noi unii pe alții. Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui este împlinită în noi.” (1 Ioan 4.11,12) „Fiți deci *imitatori ai lui Dumnezeu*, ca niște copii preaiubiți, și *umblați în dragoste*” (Efeseni 5.1). Ce câmp larg se deschide pentru activitatea vieții creștine! Ea cuprinde întregul domeniu al dragostei lui Dumnezeu Însuși: lumea, adică toți oamenii, și în special cercul mai restrâns al copiilor lui Dumnezeu. „Așadar, când avem ocazia, să facem bine tuturor, dar mai ales celor din casa credinței” (Galateni 6.10).

În 1 Corinteni 13, apostolul descrie „calea nespus mai bună” a unui creștin care a devenit părtaș la viața divină. În această „cale” nu vedem nimic mai puțin decât urmele lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, care, ca Om pe pământ, L-a reprezentat pe Tatăl în modul cel mai desăvârșit printre oameni, astfel încât a putut spune: „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl” (Ioan 14.9). De aceea, El este numit și în Coloseni 1.15 „chipul lui Dumnezeu cel nevăzut”, iar în Evrei 1.3 „strălucirea gloriei Sale și întipărirea ființei Sale”. Deci, așa cum El, Fiul unic, L-a făcut cunoscut pe Dumnezeu cel nevăzut pe pământ (Ioan 1.18), tot așa și acum, cei care au devenit *copii* ai lui Dumnezeu în El sunt chemați „să vestească virtuțile Celui care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” prin călcarea pe urmele Lui (1 Petru 2.9). Este foarte remarcabil faptul că aceleași cuvinte care sunt rostite în primul capitol al Evangheliei după Ioan în legătură cu facerea cunoscut a Tatălui prin Isus – „nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu” - sunt rostite în prima epistolă a lui Ioan în legătură cu credințioșii. (Compară Ioan 1.18 cu 1 Ioan 4.12).

Oricum L-am privi pe Domnul nostru Isus, pretutindeni vedem în El imaginea lui Dumnezeu care este „dragoste”. Când, înainte de a deveni Om, El era la Dumnezeu ca „*Cuvântul*”, când El era ca „*Fiul unic născut*” la sânul Tatălui, atunci „desfătările Lui erau în fiii oamenilor” (Proverbele 8.31); și atunci când în sfatul dragostei eterne au fost făcute planurile de mântuire pentru păcătoșii pierduți, Îl auzim spunând: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta” [Evrei 10.9]. Dragostea pentru Tatăl L-a împins să împlinească voința Sa, iar dragostea pentru copiii oamenilor să Se ofere pe Sine ca jertfă pentru ei. Ce dragoste se cuvenea pentru a coborî din gloria cerului pe acest pământ blestemat și pentru a Se face *nimic*, luând chipul unui rob, în timp ce era în înfățișarea lui Dumnezeu! Dar în ce splendoare strălucește această dragoste atunci când El, împovărat de păcatele vrăjmașilor Săi și făcut *păcat* pentru ei, suportă teribila judecată a dreptății desăvârșite a lui Dumnezeu asupra păcatului pe lemnul blestemat, ca jertfă de ispășire! Aceasta este în adevăr o „dragoste care întrece orice cunoaștere” [Efeseni 3.19]. Apostolul se roagă pentru credințioși, pentru ca ei să fie capabili să cunoască această dragoste, pentru ca ei să fie plini de „toată plinătatea lui Dumnezeu”: „ca să vă dea, după bogățiile gloriei Sale, să fiți întăriți cu putere, prin Duhul Său, în omul dinăuntru, ca Hristos să locuiască prin credință în inimile voastre, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, ca

să fiți deplin în stare să înțelegeți împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința, ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu.” (Efeseni 3.16-19).

Contemplarea dragostei minunate, care se desfășoară în fața ochiului deschis al credinței, și scufundarea inimii în marea nespus de adâncă a acesteia, are ca efect transformarea credinciosului în același chip (2 Corinteni 3.18). Viața nouă, care este *dragoste*, scoate din acest izvor inepuizabil și astfel crește pentru a se desfășura conform chipului văzut. *Viața* creștină nu constă în recunoașterea și mărturisirea adevărilor creștine, nici în forme și fapte exterioare, ci numai în desfășurarea *dragostei*; numai în dragoste există *viața* propriu-zisă. Adevărata credință „lucrează prin dragoste” (Galateni 5.6). Există o credință *moartă* (Iacov 2.17), o cunoaștere *moartă*, fapte creștinești strălucite, dar *fără valoare* (1 Corinteni 13.1-3). Dar numai ceea ce își are izvorul în Dumnezeu poate avea valoare înaintea Lui: *dragostea*. Măsurată după acest criteriu, cât de puțină valoare are viața unor creștini! Și când în 2 Corinteni 5.15 se spune: „și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat”, cât de puțin corespunde atunci viața unor creștini acestei afirmații!

Să privim viața noastră, atitudinile și acțiunile noastre, în această lumină; dar să nu uităm, totodată, că orice roadă adevărată își are izvorul numai în Isus și nu poate ieși decât din rămânerea în El! Orice efort de a scoate din noi înșine aceste roade ale vieții noi, într-un spirit legalist, va fi complet inutil; numai în măsura în care savurăm dragostea lui Isus și ne odihnim în ea vom putea, de asemenea, să umblăm în dragoste și să-L reprezentăm. El ne spune: „Eu sunt vița, voi mlădițele. Cine rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce mult rod; *pentru că fără Mine nu puteți face nimic*. ... În aceasta este glorificat Tatăl Meu: *că aduceți mult rod și Îmi veți fi ucenici*. Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea. Dacă țineți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, așa cum Eu am ținut poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui. V-am vorbit acestea pentru ca bucuria Mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină. *Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu*.” (Ioan 15.5,8-12).

Așadar, să rămânem mereu aproape de sursa divină, pentru a fi canale binecuvântate de viață divină, pentru glorificarea Tatălui și a Domnului nostru preaiubit!